

Milí priatelia,

opäť tu máme nové číslo časopisu Pod lupou, kde Galantská knižnica uverejňuje literárne práce žiakov. Tohto roku sme pri čítaní príspevkov zaznamenali potešujúci fakt – žiaci nám neposielali svoje slohové práce, ale príbehy, ktoré sami vytvorili. Už niekoľko rokov je naším prispievateľom nádejný poet Marek Vrabec, ktorého básne si zaslúžia osobitnú pozornosť. Skupina tretiakov zo ZŠ SNP prekvapila originalitou a humorom. Všetky ostatné básne, príbehy, krimipríbehy sú veľmi pekné, aj keď neuvádzame konkrétnie ich autorov. Keby neboli, neprešli by naším sitom. Želáme nádejným autorom veľa inšpirácie a tešíme sa na ďalšie práce. A pretože vás čakajú prázdniny, želáme vám, aby ste ich prežili v zdraví a radosti

Redakčná rada

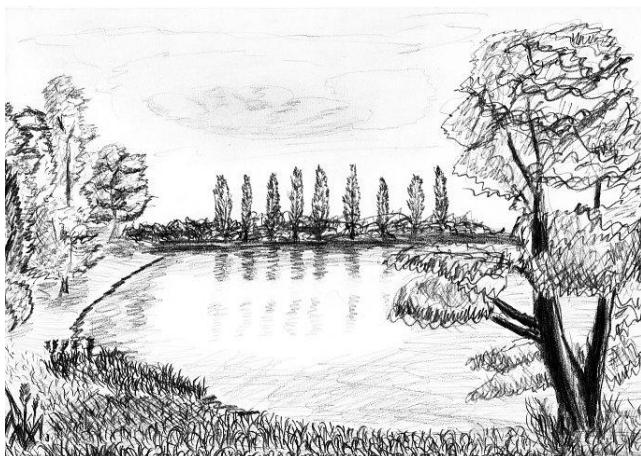
Krása Zeme

Čisté nebo, zlatý lúč.
Sen mi sadol na oko.
Nežný kvietok kvitne už.
Rieka hučí, zurčí potok.

Voda šumí, slnko hreje.
Pre každého miesto tu je.
Zajko, tuleň, ryba, jež.
Vmestím sa sem aj ja tiež.

Pre každého miesta dosť.
Každý je tu iba host'.
Zem sviežosťou dýcha.
Je to naša pýcha.

Marek Radovan Vrabec, VII. B
ZŠ SNP Galanta

Záchranná akcia v Závažnej Porube

Cez jarné prázdniny sme sa vybrali na lyžovačku. Dlho sme rozmýšľali, kam pôjdeme. Napokon vyhrala Závažná Poruba.

Preháňali sme sa po svahu. Slniečko príjemne hrialo, sneh odleoval spod lyží naháňajúcich sa lyžiarov.

„Mami, čo sa stalo?“ opýtala som sa.

„Pozri sa hore, visí tam dievča.“

So zatajeným dychom sme sledovali, čo sa bude diat’.

Nad našimi hlavami sa naskytol neskutočný pohľad. Zo sedačky skutočne viselo dievča. Jej otecko ju držal len za vetrovku a šmýkala sa mu. Vlekári rýchlo utekali malému dievčatku na pomoc. Boli veľmi duchaprítomní. Rýchlo podložili pod dievča molitan, ktorým bol ovinutý nedaleký stožiar. Ľuďom tuhla v žilách krv.

Volali na dievča: „Neboj sa, skoč, skoč!“

No dievča sa veľmi bálo a najprv nechcelo zoskočiť. Jeden rukáv vetrovky sa uvoľnil. Otecko držal dievčatko už len za jednu ruku a stále sa mu šmýkala. Všetci sme zhíkli. Napokon ju otecko a vlekári presvedčili, aby zoskočila. Po nej pristál na molitane aj otecko.

Ked’ zoskakovali na molitan, báli sme sa, či sa im niečo nestane. Zoskakovali veľmi svižne a naštastie im nič nebolo.

Všetci sme si vydýchli. Ako v akčnom filme. Tí, čo sme sa prizerali, sme začali tlieskať odvahé dievčatka, otca i hrdinským vlekárom, ktorí napriek strachu dieťa s otcom zachránili. Dlho sme o tom ešte rozprávali. Postavili sme sa znova na lyže a jazda po svahu mohla pokračovať.

Tamara Popluhárová, VI. A
ZŠ Štefánikova Galanta

Óda na kvapku

Na okno mi kvapká
malá, mokrá kvapka.
Prišla azda z púšte?
Nuž chytiť ju skúste.

Možno spadla z neba.
Poliala mňa i teba.
Zemi dáva zlato,
je vraj pyšná na to.

Malá mokrá kvapka
ustavične kvapká.
Padla mi aj do nosa,
bude na ňu ponosa.

Marek R. Vrabec, 7. B, ZŠ SNP Galanta

Rozprávka o múdrom pere

Dostal som pekné modré pero. Hneď si našlo miesto vo veľkom, tiež modrom peračníku. Vždy si tam ležalo a oddychovalo. Ked' prišiel čas niečo napísať, hneď sa prebral a písalo a písalo. Ale raz sa vôbec ani neprebral, ba ani nepísalo. Bolo to práve pri diktáte. Bol som nahnevaný. Rozplakal som sa, že jeho vinou dostanem päťku. Zrazu mi padlo na zem a rozpadlo sa. Uvidel som v ňom prázdnú tuhu. Hned' som pochopil, že pero nie je zlé. Veď to „pekné modré pero“ potrebovalo len novú tuhu. A ako mi to malo povedať, keď perá nerozprávajú? Tak preto radšej padlo na zem.

David Dexter Bičan, 3. A, ZŠ SNP Galanta

Hotová katastrofa

Vždy som chcela mať zvieratko. No nielen také obyčajné, ale veľké. A tak sme sa s mamou vybrali na ranč, že si možno nájdem to pravé. Zaujali ma všetky. Nuž, ale nevydržala som tam dlho. Najprv ma pohryzla krava, lebo som jej skúmala chvost. Kopol ma kôň, ktorému som chcela prezrieť kopyto. Potom ma štipla hus a čierne prasa ma vsotilo do blata. No, čo vám poviem? Bola to hotová katastrofa. Mama sa škerila. Vraj nemá na moje zvedavé kúsky nervy. Celou cestou domov som zazerala. A či ja môžem za to, že chcem zviera veľké a zaujímavé? Doma to pokračovalo nekonečným vysvetľovaním. Kravu, koňa, hus, ba ani prasa už isto nechcem. A tak mi rodičia kúpili škrečka. Je sice malý a guľatý, ale som spokojná. Ved' ani nekope, nehádže ma do blata, neštípe a je môj super kamarát. Verím, že ma s ním nečaká žiadna katastrofa.

Vivien Burianová, 3. A, ZŠ SNP Galanta

Je dobré mať kamarátov

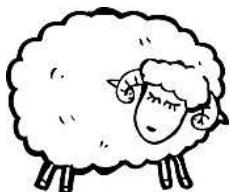
V kúte ležala lopta. Nikto sa s ňou nehrál. Nikto si ju nevšímal. bola smutná. Od žiaľu splasla. Jedného dňa ju uvidel Peťko. Poumýval ju. Naplnil vzduchom. Potom ju zobral von na ihrisko. Pribehli aj jeho kamaráti. Len tak si začali do nej kopáť. Lopta sa kotúľala, poskakovala, lietala sem a tam. Zrazu bola celá ufúlaná, ale šťastná. „Ako je dobre, že máme toľko kamarátov“ - tajomne pošeplá Peťkovi.

Matej Křažík, 3. A, ZŠ SNP Galanta

Rozprávka o barančekovi s krivým uškom

Pri lese v stodole žili barančeky. Bolo ich veľa. Jeden z nich sa narodil s krivým uškom. Všetci ostatní sa mu posmievali. Raz, keď sa pásol pod stromom, priletela k nemu múdra tetka sova. Bola zvedavá prečo je stále sám a smutný. Baranček sa požaloval, že sa mu všetci posmievajú za to krivé uško. Múdra pani sova zahúkala: „Nezáleží na tom, kto ako vyzerá, ale ako sa kto správa. Uhúúúúú...“ A odletela preč. Barančekovi to dodalo odvahu. Vrátil sa k ostatným. Porozprával im o tom, čo mu povedala múdra tetka sova. Všetci sa zamysleli. Od toho dňa sa už veru barančekovi nikto neposmieval.

Samko Palšovič, 3. A, ZŠ SNP Galanta

O kvapke

Bola raz jedna Kvapka, ktorá bola stále na zemi. Stále a stále kvapkala na zem. Raz si Kvapka povedala: „Idem ja do sveta!“ A tak aj urobila. Najprv išla cez čističku, potom do rieky a nakoniec do mora. Kvapka si pláva v mori a hovorí si: „Mňa to už v mori nebabí. Idem na súš, aby som mohla zažiť nové dobrodružstvá na zemi.“ Vyplávala na breh, zasvetilo na ňu slniečko a odparila sa do oblakov. Zafúkal vetrik a odfúkol ju až nad Čechy. „Táto krajina sa mi páči, túto idem pozrieť!“ O chvíľu začalo pršať. Kvapka spadla na vrchol hory. Hora na ňu vyslala nepriateľov, pred ktorými sa schovala a vyčkávala na svojho záchrancu. Zrazu sa objavil spod listov Kvapiak. Padli si hneď do oka a spolu sa odplavili do rieky a išli objavovať nové krajiny. A tak spolu objavujú svet, ak sa ešte nevyparili.

Zuzana Melayová, 3. A, ZŠ SNP Galanta

Chváliť sa cudzím perím

Na hodine, ktorá sa nazýva Práca v prírode, nám pani učiteľka zadala jednu zaujímavú skupinovú prácu. Mali sme vytvoriť vlastný minikompost a pozorovať deje okolo toho. Náš projekt pozostával z troch častí – výroba, pozorovanie a použitie. Všetko bolo v poriadku, lenže bol tu jeden háčik. Nanešťastie som mala byť vo dvojici s tou najlenivejšou a najnespoľahlivejšou osobou v celom šírom okolí. Bol to môj spolužiak Gregor.

Namyslený egoista, ktorému vždy všetko prešlo vďaka jeho zazobaným rodičom, za ktorých sa neustále skrýval.

Po hodine Gregor podišiel k môjmu stolu a najväčší frajer so žuvačkou v ústach si sadol vedľa mňa. Vyfúkol bublinu a dodal: „Tak potom povedz, keď to bude hotové!“ Neveriacky som sa naňho pozrela: „Prosím?“ Neodpovedal, len vstal a odišiel na chodbu ohurovať dievčatá.

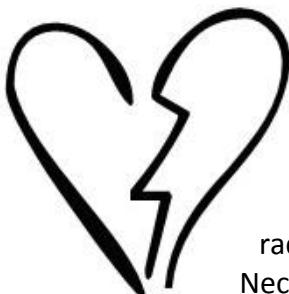

Ďalej som to neriešila. Na prípravu kompostu sme mali cca 3 mesiace. Postupovala som presne tak, ako sa to malo urobiť a po dvoch mesiacoch bol kompletne hotový. Posledná časť projektu spočívala vo využití kompostu v praxi. Do pôdy maminých muškátov som primiešala z môjho „výrobku“. Prišiel deň prezentovania našich prác. Keď nás pani učiteľka vyvolala, Gregor pribehol ku mne, ako keby z pušky vystrelił. Pani učiteľka položila prvú otázku, a kým som sa ja spamätnala, Gregor začal vysvetľovať ako sa s prácou nadrel. Hovoril všetko možné, len pravdu nie.

Zúrila som ako sto drakov. Chcela som ho prerusiť, ale nedal sa odbiť. Nakoniec sme dostali jednotky, ale bolo to neférové. Tomu ja hovorím, že sa niekto chváli cudzím perím.

Vanessa Prágaiová, 9. A, ZŠ Čierny Brod

Zlomené srdce

Láska sťa ružový obláčik
poletujúci nad nami,
obdarúva nás pobláznením,
chcem skončiť s tými hrami.

Pekné slová pohládzajúce dušu,
radšej, keby si priniesol červenú ružu.
Nechcem počuť slová, chcem vidieť činy,
snáď cítisť ten pocit viny.

Predtým celý svet si bol ty,
už neviem ako ďalej,
sme na seba navyknutí,
kvôli tebe trpím naďalej.

Vravíš, že len mňa ľúbiš,
už viem, že sú to len prázdne slová,
moju lásku si za peniaze nekúpiš,
už nemôžeme začať odznova.

Kráčam ulicou
so sklonenou hlavou,
vidím ťa s inou,
svetlá ulica stáva sa tmavou.

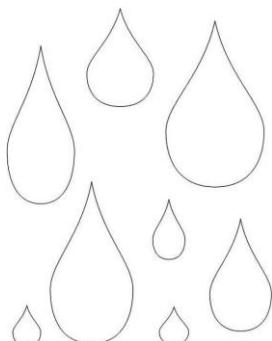
Prečo si mi to urobil?
Chcela by som tvoju odpoved' vedieť.
Po nociach neviem spať,
mohol by si to trápenie v mojich očiach vidieť.

A teraz srdce mám zlomené,
pred týmto nebolo chránené.
Snáď si už spokojný,
nevedela som, že si taký ľahostajný.

Pozriem ti do očí, utriem si slzy,
choď si zháňať iné krásky,
cez ticho bolo počuť naše pulzy,
ukončila som trápenie,
je koniec našej lásky.

Martina Lábska, 7. C, ZŠ SNP Galanta

Ked' kvapka kvapká

Ked' kvapka kvapká, myslí si:
Prečo musím kvapkať smerom
dole a nie hore?
Prečo mám oblúk dole
a špic hore?
Prečo ma využívajú a používajú?
Som len kvapka vody,
ktorá nemá nohy.
Som čistá a oni ma špinia,
čoraz viac vody sa míňa.
Kam stekám v odtoku?
Prečo nie som stále v potoku?

Dominik Vanek, 5. A
ZŠ Čierny Brod

Išlo o život ...

V povetri bolo cítiť jar. Slniečko sa milo usmievalo na celú krajinu a hrejivými lúčmi ju pohládzalo.

Bývali sme v rodinnom dome s veľkou záhradou. Vrátila som sa okolo štvrtnej zo školy. Rýchlo som zhodila školskú tašku a utekala som von. Nedaleko preteká rieka Váh. V našej záhrade sa nachádzal presakový kanál. S mladším bratom sme zo začiatku sledovali ocina, ako pracuje pri dome. Keď sa na nás nepozeral, vybrali sme sa ku kanálu. Po ceste sme do veľkej hračkárskej tattrovky nazbierali z chodníka kamene. Zabávali sme sa hádzaním kameňov do vody. Môj brat Matúško chcel hodíť hrst' kamienkov, zrazu sa prevážil a spadol rovno do vody. Aj keď voda nebola hlboká, nevedel sa v nej postaviť. Plienka mu nadnášala zadok hore a nedokázal zdvihnuť hlavu nad hladinu. Začal sa topiť. Keď som to zbadala, nevedela som, čo mám robiť.

Zakričala som z plných pľúc:

„Ocíí, pomóóóč!“

Ocino hneď pochopil vážnosť situácie, zahodil náradie a obrovskými skokmi bol rýchlo pri nás. Rovnými nohami skočil do kanála. Pohotovo vytiahol Matúša. Otočil ho dole hlavou, lebo sa nevedel nadýchnuť a búchal ho po chrbte, aby z neho vyšla všetka voda. Premočeného, ale zachráneného Matúška doniesol domov. Naštastie všetko dobre dopadlo.

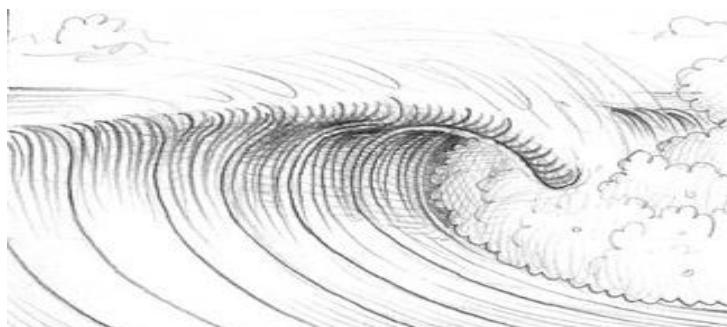
Po tomto zážitku som si uvedomila, aké môže byť nebezpečné, keď neposlúcham svojich rodičov a robím to, čo mi zakázali. Keď sa tento príbeh v rodine spomína, rodičia oceňujú, že som svojou duchaprítomnosťou zachránila bratovi život.

Miriam Navedlová, VI. A, ZŠ Štefánikova ulica Galanta

Vodný raj

Moria a oceány, to je náš raj!
Nikdy však nenájdeš našej vody kraj.
Čistá voda hlboká,
je to láska z potoka!
Riečne to bohatstvo,
šťastné naše kráľovstvo!
Vodopády, studnička,
vyskakuje rybička.
Hladká, lesklá dolina,
nebo, slnko, rodina.
Človek nech ju nezničí,
voda nám dušu očistí!
Naša modrá planéta,
čistotou sa trblieta.
Veľké kvapky žiariace
zdobia naše kytice.
Vodu máme všade,
aj vo voňavom sade.
Keď chceme byť fit,
musíme vodu piť!

Monika Hindáková 5. A, ZŠ SNP Galanta

Pomsta je sladká

Otec znova zúri. Vraj, prečo by mal platiť môjmu bratovi nejaké tetovanie?! Brat neprestáva prosiť, no otec sa naňho už len nahne-vane pozrie a streľí mu jedno zauchó, aby sa späťtal.

Ja si pokojne sedím na posteli a čtam knihu.

Otec to už viac nevydržal a radšej odišiel do kúpeľne.

„Adam,“ volám na brata, „prinesieš mi pohár vody?“

Nikto sa neozýva, ale po chvíli už Adam ku mne nesie celý džbán vody. Usmejem sa na neho a chystám sa mu podčakovať, no zrazu sa len nahne ku mne a celú ma obleje.

V tej chvíli mi svitlo, načo niesol celý džbán.

„Adam!“ kričím a začнем ho naháňať. Skôr, než som ho stihla chytiť, zamkol sa vo svojej izbe.

Rozhodla som sa, že sa mu pomstím. Bude za to pykať. U otca som bola zistíť, či máme doma nejakú centrofixku. Našla som ju. Dobre som si to celé naplánovala. Teraz už len stačilo počkať, kým zaspí. Už som však nevedela dlhšie čakať a o ôsmej som od únavy zaspala.

Ráno som sa zobudila o piatej. Vyskočila som na rovné nohy a potichučky som sa vkradla do jeho izby. Vystriehla som chvíľu, keď spal tak tvrdo, že dokonca chrápal.

Tak, a teraz je čas na pomstu!

Pod nos som mu dokreslila
fúzy a na líca pekné srdiečka.

Hotovo!

Keď som odchádzala, s úsmevom som mu na
dvere nalepila odkaz s nápisom –

„UROBILA SOM TI PEKNÉ TETOVANIE A NEMUSÍŠ ZAŇ ANI PLATIŤ!“

Aneta Modrovičová, IX. A, ZŠ Štefánikova ulica Galanta

Problémy

Išiel som po tmavých chodbách plný strachu, na čo narazím. Začul som za sebou kroky a od hrôzy som primrzol. Pomaly som sa otočil a zbadal vychudnutého mladíka so zlomyseľným úskrnom. Mal hnedé tmavé vlasy a temné oči ako nočná obloha. „Ed... ?“ prekvapene som sa spýtal. „A koho si čakal? Santa Clausa?“ odvrkol. „Ja...ja, že ťa David zdržal,“ zahryzol som si do jazyka. Opäť som sa preriekol! „Aha! Takže to ty!“ pristúpil ku mne, chytil ma za golier košeľe a oprel o ľadovú stenu.

Pozeral som naňho ako malé dieťatko, keď rozbije maminu obľúbenú vázu. „Hm, takže nie si až taký odvážny, ako si všetci myslia,“ skonštatoval spokojne. „A čo si tu hľadal? Včerajší deň?“ Jeho smiech bol vždy ako škrípanie reťaze. Lenže teraz sa odrážal od všetkých stien, až ma z toho rozboleli uši. Pozbieran som všetku odvahu, čo som ešte mal, a odvrkol: „Teba do toho nič.“ Vedel som, že som ho naštval, ale aj tak som pokračoval: „Správny detektív nikdy nepovie meno svojho klienta a ani to, čo preňho hľadá.“

„Takže detektív,“ prehodil, aby som si nevšimol, že úškrn na jeho tvári zmizol. Započul som šuchot. Obzrel som sa tým smerom a tam stál David v plnej svojej krásy. Pozrel som sa na Eda. „Počuj, ak ma pustíš, nič nepoviem políciu o tých tvojich krádežiach.“

Na chvíľu zmeravel, ale potom ma silnejšie pritlačil k stene a zasyčal mi do ucha: „Neviem, čo ťa to napadlo, ty trkvias, nijaké krádeže na konte nemám. Som čistý.“ „Keď myslíš,“ prikývol som, „ale na políciu sa aj tak dostaneš za útok na verejného činiteľa.“ „Ale, ale, aký si ty mûdry,“ zašvitoril, „a odkiaľ vieš, že ťa pustím?“ „Odtiaľto,“ povedal som s kamennou tvárou a David ho buchol do spánkov. Edovi sa zatmelo pred očami a spadol na dlážku, ale mňa nepustil preto som zletel aj ja s ním. David sa na tom výborne zabával. „Pomôžeš mi?“

zasyčal som. „Hned, počkaj,“ smial sa ďalej. „Potom sa môžeš smiať, teraz musíme zavolať políciu a vyriešiť záhadu.“

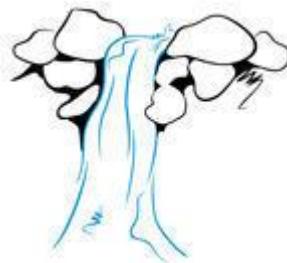
„Jasné, jasné,“ súhlasil, „ale nehovor, že ty by si sa tiež nesmial.“ Pomohol mi dostať sa z Edovho pevného stisku a zavolal políciu. Kým sme čakali na políciu, ja som prešiel na koniec chodby, kam som mal predtým v pláne ísť a otvoril ťažké kovové dvere, ktoré hlasno zavŕzgali. Vo vnútri bol veľký sejf. Pristúpil som k nemu a naťukal do číselníka niekoľko čísel. Trezor sa so bzukotom otvoril. Vybral som odtiaľ drahokamy a strčil si ich do vrecka. Policajti, ktorí medzičasom aj odišli, odviedli Eda na pohovor. „Tak a máme to,“ zahľásil som Davidovi a pobúchal som si po vrecku s drahokamami. „Super,“ potešil sa a tľapli sme si.

Kristína Horváthová, 7. C, ZŠ SNP Galanta

Voda je dar Boží

Babička mi stále vraví:

„Vodu,
váž si, dcérka, ako oko v hlave.
Bez nej
sa žiť nedá,
od nej skrásnie nielen kvet,
ale celý svet.“

Nedaleko nás
zurčí voda zo zeme len tak,
je to voda z Dunaja
dar Boží pre nás,
zo Žitného ostrova.

Aneta Modrovičová, IX. A, ZŠ Štefánikova Galanta

SVÄTOPLUK

Vo Veľkomoravskej ríši,
si Svätopluk býval ako v skrýši.
Bol to mocný panovník,
aj silný bojovník.

Raz nastal jeho deň osudný,
ľahol si do posteľe ustatý.
Rozhodol sa ríšu synom prenechať,
a každému niečo aj ponechať.

Chcel aby prút zlomiť skúsili,
ale akoby ho zo železa vyrobili.
Svätopluk rozplietol prút na tri,
nech jeden každý zlomiť skúsi.

Zlomili ho ľahko ako papier,
zachovali sa ako správny rytier.
Potom im Svätopluk hovorí:
„Vidíte, akí ste šikovní.

Musíte držať spolu,
lebo inak to s vami pôjde dolu.“
Po tejto vete plnej smútku,
si Svätopluk ľahol do večného spánku.

Synovia sa veľmi pohádali,
a od seba sa rozdelili.
Tak Veľkomoravská ríša zanikla,
a Svätoplukovo srdce zranila.

Simona Huterová, 8. trieda, ZŠ s MŠ kráľa Svätopluka Šintava

Správy

Ráno som výšiel von z domu a bežal si kúpiť ranné noviny. Na titulnej strane stálo: *Včera navečer okolo dvadsiatej prvej hodiny zomrel Filip Peter Vandalský. V mestskom parku ho podľa svedkov zabil Justín Mikula. Nieko spoza kríkov vystrelil na Mikulu, ale ten sa strele vyhol, a do rany sotil Vandalského...*

Viac na str. 12 Rýchlo som listoval, až som sa dostal k môjmu cieľu. Tam text pokračoval: K Vandalskému pribehol muž, ktorý rýchlo zavolal záchranku. Podľa svedkov Vandalský niečo neznámemu hovoril. Keď dohovoril, neznámy z miesta činu utiekol.

Mikulu hľadajú. Utiekol aj s pol miliónom €. Dozvedeli sme sa, že tlačil falošné bankovky... Ďalej som už čítať nemusel. Noviny som roztrhal a hodil do koša.

Aj keď napísal novinár všetko tak ako bolo, zdalo sa mi to nemožné. Musím zistiť, kde býva Vandalský. Nemusí mať pravdu, že po jeho smrti im dá pokoj. Vytiahol som notebook z tašky na pleci a sadol si na najbližšiu lavičku. Notebook som mal v úspornom režime, takže hneď, ako som ho otvoril, som mohol zapnúť internet. Do Googlu som zadal heslo *Filip Vandalský*. Presne ako som čakal, bol ho už plný internet. Klikol som na najvyšší odkaz, ktorý ma prenesol na internetovú stránku *Chudáci a ich rodiny*. Prvé, čo som si na stránke všimol, bola veľká fotka Vandalského. Pravdepodobne s jeho dcérou a manželkou. Jeho dcéra sa volala Sára a hoci mala obnosené a ošúchané oblečenie, vyzerala k svetu. „Pane?“ vyrušil ma plachý hlas.

Zavrel som notebook a unudene som pozrel na osobu, ktorá ma vyrušila. No hned, ako som si uvedomil, kto to je, unudenosť vystriedal spokojný úsmev. To dievčaťu dodalo odvahu a tiež sa na mňa usmialo, hoci smutne. So súcitom som jej povedal: „Tvojho otca mi je lúto.“ Vandalského dcéra prižmúrila oči a povedala: „Netuším, odkiaľ viete, kto som a ani ma nezaujíma váš súcit! Ja som sa vás len chcela spýtať, koľko je hodín?“ S povzdychom som sa pozrel na hodinky a odpovedal: „9:34 a prečo mi netykáš, veď mám len sedemnásť, a ty plus/mínus tak isto!“ S tichým podakovaním odbehla. „Prečo vždy všetko pokazíš, prečo?“ zašeplal som.
Zbalil som notebook, zobrajal som tašku na chrbát a bežal za ňou.

Kristína Horváthová, 7. C, ZŠ SNP Galanta

Nádej

Voda je naša jediná nádej,
s ňou sa krajšie žije.
S vodou sa každý pohne ďalej.

Ochraňuj ju ako vieš,
všetci vieme, že to chceš.
Nech každý tvoj deň,
je Dňom vody len.

Každý človek mal by vodu piť,
aby mohol zdravý byť.
Je to naša nádej, sila, bohatstvo,
je to naše veľké kráľovstvo.

Už čoskoro bude voda poklad vzácný,
šetri, chrán a teraz začni!

Lotti Barciová, 5. A, ZŠ SNP Galanta

Žili tu skôr ako ja

Predkovia, to sú ľudia, ktorí tu žili skôr ako ja. Boli to ľudia, ktorých som nepoznala a už ani nespoznám.

Ale vlastne spoznám a spoznám ich z rozprávania mojich rodičov a starých rodičov. Veľmi sa mi páči, keď mi môj starý otec Michal rozpráva o svojich rodičoch. Tak napríklad o pradedovi Stanislavovi, ktorý sa narodil v roku 1932 a žil aj počas 2. svetovej vojny, tak ako aj moji prastarí rodičia. Poviem vám, že zažili toho veľa. Ja si to ani neviem predstaviť. No, ale vráťme sa k pradedovi Stankovi. Po štúdiu pracoval ako štátny pracovník... neporozumela som tej funkcie, ale bola vraj veľká. Podľa slov môjho dedka to bol skvelý človek. Pochádzal z obce Dolná Streda, ale keď si vzal moju prababku Evu, tak sa prestáhovali do Sereď, kde si postavili dom. A keď už sme pri mojej prababke Eve... ona vedela, že som sa narodila, ale bohužiaľ dva dni potom ako som sa narodila zomrela, čo mi je ľúto. Z rozprávania viem, že bola skvelá cukrárka, asi preto pracovala ako robotníčka v Seredskom cukrovare. Narodila sa v roku 1934. Najviac ma zaujalo to, že keď sa zoznámila s pradedom Stankom, ona vôbec nevedela po slovensky, iba po maďarsky, keďže pochádzala z maďarskej obce Váhovce.

Spolu mali dvoch synov a jeden z nich je môj dedko Michal, ktorý si vybral za ženu jednu slečnu zo Šintavy a tá sa volá Janka, ale pre mňa to bude vždy Nanika... Prečo? To je ale zase iná téma...

Aj Nanika mi rozpráva o svojich rodičoch. Najbližšia mi bola prababka Štefka, a to preto, že ju si ešte pamätám. Mala som 7 rokov, keď zomrela. A aj ona mi veľa toho porozprávala o svojom živote. Napríklad, keď ešte žila v Terchovej, ako tam celá dedina vyhorela a museli sa odtiaľ vysťahovať. Odštáhovala sa aj so svojím strýkom, ktorý sa volal Adam a ten sa narodil v roku 1900 – krásny rok narodenia, že? A to sa dožil krásnych 95 rokov!!!

Ale vráťme sa k mojej Štefke, už ako som spomína, pochádzala z Terchovej. Čo ma zaujalo najviac je to, že moji starí rodičia jej stále vykali. No neviem si predstaviť, ako by som vykala svojej mamine. Ale tam to bolo zvykom. A ešte v Terchovej sa spoznala s mojím pradedom Viktorom. Po prestáhovaní do Šintavy sa prababička zamestnala ako upratovačka v našej šintavskej škole. Zomrela v roku 2011.

Nakoniec vám porozprávam o mojom pradedovi Viktorovi. Podľa rečí od rodiny to bolo riadne číslo. Vraj bol veľmi zábavný, ale mal vždy veľkú radosť z úspechov rodiny. Napríklad, keď si Nanika kúpila nové auto, od šťastia preplakal tri dni. Máme doma aj jednu veľmi peknú fotku, keď bol ešte vojak, no... bol fešák. Taktiež sa narodil v Terchovej v roku 1933, bol to človek, ktorý keď bol mladý, mal rád motorky. Pracoval ako traktorista, táto práca ho veľmi bavila, pretože bol vždy vonku v prírode. Raz jeden večer v roku 2001, keď sa vracal z večernej prechádzky, jeden vodič si ho nevšimol na priechode pre chodcov a zrazil ho...

Skoro každý deň sa o niektorom z nich rozprávame. Chcela by som ich všetkých stretnúť a viem, že všetci by zo mňa mali radosť, pretože z každého z nich mám aj ja niečo.

Ema Lujza Válkyová, 6. trieda, ZŠ s MŠ kráľa Svätopluka Šintava

Búrka

V noci sa prehnala búrka mestom,
ostali po nej len veľké kúsky s cestom.
Ulice zdobia kaluže a mláky,
kedy už zmiznú tie čierne mraky?

Ľudia v mestách majú hnev v tvári,
dažďu sa však tešia poľnohospodári.
Voda kropí novú úrodu,
bude dobre celému národu.

Matej Medovarský, VI. A, ZŠ Štefánikova Galanta

Nem elég

A tizenegy éves Peti nem értette testvérét. Amint hazajött, egy szó nélkül besietett a szobájába, és csak kajálni jött ki, illetve néha még azt sem. Úgy két éve kezdődhetett minden, amikor testvére elkezdett azzal az átkozott stratégiai játékkal játszani. Azelőtt színegyes tanuló volt, most éppen csak átrugdosták a tanárok. Ma volt a tizenhatodik születésnapja. Valószínű, hogy ő ezt észre sem vette. Peti úgy döntött mindenkihez megpróbálja visszahozni a régi tesóját. Utána szolt hát, amikor becsörtetett az ajtón.

- Szia, boldog szülinapot! Nem megyünk ki focizni? Már vagy ezer éve nem voltunk.

- Fogd be! - jött a válasz halkan, de szigorúan. Na most már elég! Miért beszél vele így Márk?! Nem tágított, elindult utána és követte a szobájába. Márk ledobta magát az ágyára, és elkezdte nyomkodni a telefonját. Közben valamiket motyogott magában „Nem elég, nincs elég idő”.

- Mire nincs idő? - kérdezte kíváncsian Peti. A fiú arccsíne ekkor vörösre, majd halványsírrá váltott. Valószínűleg észre sem vette, hogy testvére sunyi módon követte.

- Te mi a fenét keresel itt? - ordította magánkívül.

- Mire nincs elég idő? - kérdezte még egyszer higgadt hangon Peti, s úgy döntött, addig kérdezgeti, míg nem kap kielégítő választ.

- Mit érdekel az téged? Úgysem értesz hozzá!

- Akkor magyarázd el! Addig nem megyek ki, míg el nem magyarázod.

- Fogd be!

- Hát jó, akkor megyek és megmondom anyának, hogy még a saját születésnapodról is elfeledkeztél, simán elveszi majd pár hónapra a telód.

- Nincs elég időm összegyűjteni nyolc millió aranyat. Persze te ezt úgysem érted.

- És ha nem gyűjtöd össze, akkor mi lesz? - kérdezte Peti maró gúnnyal. Márk nem felelt. Ez jó jel - gondolta Peti.
- Matekóra volt. Márk természetesen egész órán a pad alatt játszott. Tekintete időnként megakadt egy fekete hajú, hófehér arcú lányon. Már legalább két éve nem beszélt vele. Régebben állandóan kedveskedett neki, virággal lepte meg, vagy elvitte az iskolatáskáját. A gond csak az volt, hogy a lány ezalatt egy másik fiúval járt. Márk úgy tudta, már pár hónapja nincsenek együtt, de ennek nem tulajdonított nagy jelentőséget. Csenegtek. Márk nem állt fel rögtön a helyéről, mert még éppen játékban volt. Amikor felnézett, egy sugárzó tekintettel találta magát szemben. A lány volt az. „Szia Márk!” A fiú gyorsan zsebrevágta a telefonját, és végigfuttatta az agyán, hogy mit is akarhat ez a csodálatos teremtmény.
- Szia Aliz! Hát te?
- Nem figyeltél az előbb? - kérdezte csodálkozva a lány.
- Ööö... nem, kellett volna?
- A tanár azok nevét sorolta, akik rosszul állnak matekból, szétesztette, hogy kinek kit kell korrepetálnia. Én csak jöttem időpontot egyeztetni. A szombat délután neked jó lenne? Én akkor általában szabad vagyok.
- Hát persze, hogyné. – A fiú fellelkesedett. Így talán lesz alkalma meghódítani Aliz szívét.
- Három óra megfelel? – kérdezte mosolyogva a lány. Már ott volt Márk szája hegyén a válasz, amikor jelzett a telefonja. Ránézett és látta, hogy van alkalma újabb küldetésre menni a játékban. Ez kizökkentette a mámorból. Szombat három óra? Neki szombat estére kell nyolc millió aranyat összeszednie.
- Figyelj, nem hanyagolhatnánk ezt a korrepetálást? Én majd otthon megtanulom az anyagot, és azt mondjak, hogy te tanítottad be nekem, oké? A lány arcán egyértelmű volt a csalódottság. Márk ezt valószínűleg nem vette észre, mert gondolatban éppen egy új stratégiát kezdett kidolgozni.
- Felőlem... - mondta már sokkal kevésbé lelkesen, és gyors léptekkel kiment a teremből. Márk csak most költött rá, hogy hogyan

megsértette a lányt.

- Várj! - kiáltott utána, de már késő volt.

Kezdte felfogni, hogy mit tett. Hát ezt teszi vele az a játék? Van értelme egyáltalán annak, hogy összeszed nyolc millió aranyat a megadott időre? Szép lassan kezdte belátni, hogy erre tényleg nem elég az ideje... De nem a játékra nem elég, hanem az életre nem elég, hiszen közben egy csomó dolgot elmulaszt. Ránézett a telefonjára és hirtelen felindulásból letörölte a kedvenc játékát. Focizni akart, most rögtön focizni. Hazasietett és megkereste Petit. Érdekes módon a tesója a szobájában kuksolt, kivételesen nem könyvvel, hanem telefonjával a kezében. Odasietett hozzá, hogy megnézze, mit csinál. Testvére ugyanazon játéknak a rabjává lett, mint ezidáig ő! Te jó ég! Ez nem lehet! Mit művelt a testvérével?! Megfertőzte őt, ez katasztrófa. Vajon milyen gyorsan sikerül őt és magát visszahozni a való életbe?"

Kozmér Barbara, 9. osztály, ZŠ s VJM I. Széchenyiho Horné Saliby

Álmatlanság

Csend van.

Csak a kutyák ugatnak már.

Sötét van.

Az utcákon senki sem jár.

Az ablak tárva,

Hideg levegő járja át a szobát.

Vajon ki gondol most rám?

Mindenki alszik,

Saját álmaiban jár.

Talán csak a csillagok érzik

Ott fenn a hidegben

Azt a melegséget,

Amely átjárja lelkem.

Hegedűs Annabella, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, IX. B

Víz

Vízzel álmodtam az éjjel,
Reggel ittam is egy bögrével.
Csak úgy gondolkodtam,
Miközben a bögrét fogtam.

Honnan csurgott a víz a csapból?
Hideg sem volt,
Meleg sem volt.
A hasamnak pont jó volt.

Honnan csurgott a víz a csapból?
Talán a nagy óceánból?
Amíg ezen gondolkodtam,
A csapot nyitva hagytam.

A sótlan, csodás tengeri vizet,
Miért tettem ezt, miért csináltam ilyet?
A választ inkább meg sem mondom,
A csapot is inkább elcsukom.

Tóth Dániel, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, V. A

A barátság

Nem az a fontos, hogy mennyi barátod van,
Hanem, hogy van-e köztük igazi.
A barátság fontos az életben,
Ezért azt meg kell becsülni.

A barátság nemcsak a sok szépről szól,
Hanem a sok élményről, titokról, nevetésről.
Ha nem lenne barátság, akkor élet se lenne.
Mert a barátság örök, ami soha nemtör meg!

Dömény Szilvia, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta IX. B

Ha volna két életem...

Ma egy osztálytársam száját elgondolkodtató mondat hagyta el. Éppen arról beszélgettünk, hogy ki mit kívánna, ha tehetné, és ő erre halkan azt felelte, egy új életet kérne. Nagyon megdöbbentett a válasz, főleg az, hogy egy tizenéves szájából jött. Vajon mi készthet valakit arra, hogy ilyet kívánjon? Talán egy csalódás? Bár az embert gyakran érik kisebb-nagyobb csalódások, ezen mindenkinek túl kell tennie magát. Esetleg rossz anyagi helyzet vagy problémák a családban? Nos, ezek azok a dolgok, amiken nagyon nehezen változtathatunk, főleg nem mi, gyerekek. Viszont ha új életnek nem is, de új esélynek tekinthető például alapiskolai tanulmányaink befejezése. Új iskola, új emberek, egyszóval tiszta lap, főleg, ha magunk mögött szeretnénk hagyni régi sérelmeket, rossz emlékeket. A középiskolában lehetőségünk lesz minderre, és újra élhetünk az első benyomással is. Új barátságok kötődhetnek, bizonyíthatjuk tudásunkat, így ez is egy jó lehetőség, ha tudunk elni

vele. Bár az újrakezdésnek is megvannak a maga előnyei és hátrányai, mert egyrézszeről nehéz magunk mögött hagyni minden, viszont mindenben van egyfajta remény, hogy talán most minden jobban sikerülhet, mint azelőtt.

Szerintem addig is éljünk a mának, örölijünk az apró dolgoknak, de ha kapuk egy új lehetőséget, ne szalasszuk el!

Dobossy Sára, 9. osztály
ZŠ s VJM I. Széchenyiho
Horné Saliby

Ha kinézek az ablakon...

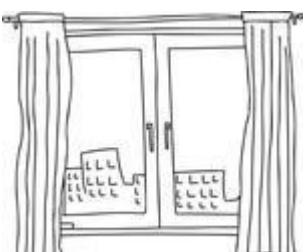
Ha kinézek az ablakon,
Sok szép dolgot látok:
Látom a havas téli tájat
és a deres fákat.

Ha kinézek az ablakon,
Pár dolgon elgondolkodom.
Mélyebben látom a világot,
A Rosszat és a Jót is látom.

Ha kinézek az ablakon,
Mást látok én mindig.
Tavaszi virágokat, nyári napsütést,
Száraz őszи leveleket, téli hóembereket.

Ha kinézek az ablakon,
Mindenfélét látok.
Nyáron derűs, télen borús
Embereket s tájat.

Ha kinézek az ablakon,
Látok szegényt s gazdagot.
Azt is, kit a sors földhöz vág,
Azt is, kit a karján hordoz.

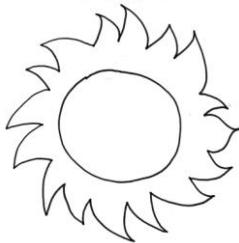
Czanik Sándor, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, IX. B

Nem vagyok már gyerek...

Emlékszem, amikor még egészen kicsiként, óvodáskoromban, anyukám meg akarta fogni a kezemet, hogy át vezessen az úttesten, mindig már-már felháborodva néztem rá, hogy én már nem vagyok kisgyerek! Erre a válasz: de te mindig az én kicsi lányom leszel. És ezt minden alkalommal eljátszottuk, akárhányszor is kellett átkelni az úttesten. Egy idő után mintha ráuntunk volna a játékra, de akkor is mindig eszembe jutottak ezek a szavak. Például, amikor meg akartam mutatni, hogy már egyedül is elő tudom venni a szekrényből kedvenc poharamat, és kis híján leestem a székről, amire felálltam, - ezzel jól megrémítve anyut - igen is rá kellett jönnöm, hogy még nagyon is gyerek vagyok. Iskoláskoromra, amikor már valaki kezének fogása nélkül is át kelhettem az úton, igaz futólépésekben az illető mögött, hatalmas büszkeség töltött el. NEM VAGYOK MÁR GYEREK! Ekkor körülbelül hatéves koromban a reggeli készülődésnél akadtak gondok. Sehog sem értettem, miért nem vehetem fel a kedvenc rövidujjúmat, amikor olyan szépen csillog a napsütés a havon. Nem vagyok már gyerek, hadd öltözök egyedül - könyörögtem. De nem számított a szavam, azóta már megtanultam a dolog miértjét, a gyerek akkor öltözik, ha az anyuka fázik.

Azóta ismét eltelt pár év. Most, hogy arról kell döntenem mit is szeretnék az életben, mivel akarom tölteni az időmet, kezdek rájönni, hogy addig volt az igazán jó, amíg kézen fogva vezettek az úttesten, amelyen most egyedül kell elindulnom. A jelenlegi döntésképtelenség még azt is érezteti, hogy nem is akárhogyan, de szembeszéllel. Most amikor azt mondják nekem, hogy nem vagyok már gyerek, legszívesebben csak kiáltanék, igenis GYEREK VAGYOK MÉG! Gyerek, akit kézen fogva kell vezetni! Gyerek, akinek meg kell mondani, hogy melyik pólóját vegye fel! Gyerek, aki nem tud egy életről, a sajátjáról dönteni!

Tavasz

Tavaszt hozó kis virágok
Díszítnek fel kertet, ágat.
Fehér gyöngyök szerte széjjel
Gurultak szét erdőmélyben.

Apró szirmok fehér fénye
Csillag-villog nappal s éjjel.
Hóvirágnak édes szava
Felolvasztja a jeget s havat.

Napfény borít be már minden,
Búcsút int a télnek minden.

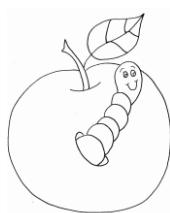
Üdvözlünk hát mi is téged!

Kučera Karolína, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, VIII. A

Egy szomorú kimenetelű vita, avagy halál az almában

Apfel von Kripli egy jó családból származó svájci kukac volt. Ő lakott a legnagyobb almában. Kripli, az almakukac kinézett az ablakából a piacra és láttá, hogy egy fölcimázott úr vitázik egy katonával. Az úr így szólt:
- Ha ilyen nagylegény vagy, hát lőj le egy almát a fiad fejéről!

Megtette ő, bizony ám, hát vett egy almát. A baj csak az volt, hogy pont Kripli almáját - a legnagyobbat és legfelsőt. Von Kripli még most is bízott abban, hogy az alma helyett a katona a fiát fogja eltalálni. De tévedett..., eltalálták.

Lepergett előtte az élete, hogy kiskora óta lepke szeretett volna lenni és pillangóhalállal meghalni.

Varga Sophia, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, V. B

Úristen, beszél a hátizsák!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy negyedikes tanuló, úgy hívták, hogy Lajos.

Ennek a Lajosnak volt egy különleges hátizsákja. minden nap azt vitte az iskolába. Egy szép nyári napon (persze egy különleges napon) ott felejtette a táskában a tízóraiát. Ez a különleges nap az iskola utolsó napja volt. És hogy mitől különleges? Hát azért, mert nyári szünet lesz! És Lajos benne hagyta a tízórait a táskájában. Este elment aludni, de nagy rikácsolásra ébredt.

- Mi az, ki az? - kérdezte Lajos. Mivel nem válaszolt senki, újra elaludt. De nemsokára újra felébredt.
- Lajos! Lajos! - kiabált a táska.
- Úristen! Beszél a hátizsák!
- Segítség, Lajos! Tegnap bennem felejtetted a tízóaidat.
- Ja, ha csak ez a gondod! - mondta Lajos a táskának és kiszedte belőle a tízórait.

Eddig volt, mese volt, beszélő táskánk sose volt.

Sárkány Viktória, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, IV. A

Vízi óvoda

Azt mondjátok, a vízben nincsen óvoda?
Magamódján van.

Csak nem járnak sokan oda.

Csoportosan úsznak a kis halak,
Míg szüleik a munkában vannak.

Megtanulják ott a rendet,
És igazi mesterek lesznek.

Cigánek Noémi, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, V. A